

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 1.

Den 1. Octbr. 1867.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Nogle Ord angaaende Tiende.

(Fra „Millennial Star.”)

Naar vi tage Menneskenes Handlinger, saaledes som de kunne sees i Sandhedens Lys, til Nettetnor for vor Dommerkraft, maae vi nødvendigvis komme til den Slutning, at Alle ere ganske ashængige af Herren med Hensyn til deres Liv og Tilværelse samt deres jordiske Tabernallers Ophold. Paa denne Maade ville vi kunne see, at Menneskenes Stilling ikke er meget forskellig fra den, som hin Mand var i, der blev overfalben af Novere mellem Jerusalem og Jericho. Forblindede af deres taabelige og forsængelige Indbildninger samt slovede formedelst deres Overtrædelser, kunne de ikke satte Sandheden af de Ord, at „Jorden er Herrens og dens Fylde,” uagtet dette er saa ligefrem og tydeligt udtrykt i Herrens aabenbarede Ord. Evertimod vise de baade ved deres Ord og Gjerninger paa det Eftertrykkeligste, at de nære saadanne Anstuerer som: „Disse Folk og Hjorde ere mine, — dette Guld og Sølv er mit, — disse Huse og Marker ere mine, og hverken Gud eller Mennesker have nogen Ret til at blande sig i mine Anliggender; jeg gjør med Mit, som jeg vil.“ Det synes, som om de have forglemt, at de kom negne til Verden, at de ikke havde Noget at sjule deres Legemer med, og at Alt, hvad de have, er kommet fra Herren. Det er ikke nok med, at de ikke ville erkjende, at Jorden og Alt, hvad der er paa samme tilhører Herren, men de fornegte ligeledes hans Ret til at regiere over dem, og den Forpligtelse, der paaholder dem til at adlyde hans Love. Disse Bemærkninger ere imidlertid af et almindeligere Slags, end nærværende Linier udfræve. Vi ønske at tale til de Hellige, eller rettere sagt, til dem, som ønske at kalbes saaledes, thi strengt taget er Navnet Hellig kun anvendeligt paa dem, der have underlaaet sig Netsærdighedens fuldkomne Lov. Emnet til nærværende Afhandling er et Punkt, som gjentagne Gange er strevet om og fremstillet for de Hellige igjennem „Stjernens“ Spalter,

og det i enhver tænkelig Skikkelse. Tillige have de Vældste talst derom næsten utallige Gange, og besynderligt nok er der dog Mange af dem, som kalde sig Hellige, der Lidet eller Intet forstaae desangaaende. Saadanne betragte Tiendedelen som en haard Tvang, og dens Esterlevelse som en uteaelig Byrde. Til det Slags Individer kunde der med fuld Foie siges: „Omvender Eder og lader Eder dobe til Syndernes Forladelse, paadet Eders Forstands Dine maatte oplades, og I kunde komme til at see og forstaae, hvor viist og kjærlighedsfuldt Herren handler med sine Born.“

Før at tydeliggjøre dette Punkt ville vi fremsette og besvare nogle Spørgsmål:

1) Hvad er Tiende? Ifolge Ordets oprindelige og skriftmæssige Betydning er det Tiendedelen af ethvert Slags, det være sig, hvad det vil, eller med andre Ord, det er den Rente, som Herren krever af Menneskene, fordi han har tilladt dem at boe paa Jordens og at benytte sig af Alt, hvad der findes paa den. Heraf kunne vi altsaa see, at Alle, enten de saa ere Hellige eller Syndere, ere skyldige at betale Herren deres Tiende.

2) Er Tiendedelen en ny Anordning, og er den egen for denne den sidste Uddeling? Nei, den er ligesaa gammel som Evangeliet, og i enhver Tidsalder, naar som helst Herren har haft et Folk paa Jordens, hvilket han har anerkjendt, er den bleven lart og adlydt af samme, og dette vil fremdeles blive Tilsællet, saa længe som Evangeliets Kraft til at frelse er nødvendig.

3) Er Herren saa fattig og nødlidende, at han derfor fordrer Tiende af Menneskene? Nei, thi Jordan og Alt, hvad der er paa den, tilhører ham.

4) Hvorfor krever han da, at der skal betales Tiende? Af den samme Grund, som han fordrer Lydhed mod enhver

anden af Evangeliets Grundsætninger, nemlig til Menneskets eget Gavn.

5) Hvad Gavn vil det være at adlyde denne Lov? Herren har sagt: „Den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrendes.“ (Kærd. og Pagtens Bog 21de Afd., 5te Stykke.) Og efter hedder det: „De skulle iagttage denne Lov, thi ellers skulle de ikke agtes værdige til at forblive iblandt Eder.“ (107 Afd., 2 Stykke.) Da Herren igjennem Propheten Malachias talte til Israeliterne, siger han, at de havde viist Utroftab mod ham, og han bebreider endog hele Nationen for, at den havde berovet ham ved ikke at betale Tiende.

Siden anmoder han dem paa det Indstændigste om at adlyde denne Lov, og gav dem den Forjættelse, at dersom de vilde opfylde den, vilde han udgyde sine Belsignalser over dem saa rigelig, at de ikke skulle have Rum nok til at gjemme dem i. Han giver dem endvidere en stor og herlig Forjættelse, nemlig: „Og jeg vil gaa i Rette med Ederen for Eders Skyld, at den ikke skal fordærve Eders Frugt paa Landet, ei heller skal Eders Vintræ være ufrugtbart paa Marken, sagde den Herre Zebaoth. (Malch. 3, 11.) Ligeledes er der strevet: „Og Herren af dit Gods og af al din Indkommes første Frugt, saa skulle dine Lader blive fulde indtil Overslod, og dine Perser revne af Most.“ (Ordsp. 3, 10. 11.) O Hellige! Gre disse Belsignalser værd at træte efter? De ere tilvisse opnægelige.

6) Hvormed skal Tienden betales? Den skal betales med det samme Slags, hvoraf vores Indkomster bestaae. „Og saasnart denne Befaling kom ud allevegne, gave Israels Born i Overslod af den første Grode af Korn, Most og Olie og Honning og allehaande Indkomst af Marken, og de fremforte Tiende af Alt i Mangfoldighed.“ (2 Kron. 31, 5.) Formedelst en trofast Opsyldelse af denne Lov

funne de nødvendige Midler bringes tilveie til Opsætningen af vor Guds Templer, de eneste Steder, hvor mange af Evangelietts Ordinancer kunne udføres og de medfølgende Velsignelser erholdes. I Hellige! Ønske I at være meddeelagtige i disse Velsignelser? Om saa er, da benytter de Midler, ved hvilke I kunne sikre Eder samme. Dette er nogle af de Fordele, som følge med en trofast Opsyldelse af Tiendedelen. Vi ville endnu omtale en anden Fordeel deraf, og denne bestaaer deri, at derved drages Demarkationslinien mellem de Oprigtige og de Ikke-Oprigtige, thi Loven overlader Vedkommende selv at bestemme, hvormeget han skal betale i Tiende. Den gjør ham dersor til Dommer i sin egen Sag. Under saadan Omstændigheder maatte i Sandhed den være meget nedrig, som vilde benytte sig af en saadan Frihed, og begaae en Uretfærdighed, og der kunde med Rette siges om Saadanne: „I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi I berøvede mig.“ (Mal. 3, 9.) Hele Verden er for Nærværende under den samme Forbandelse, fordi Menneslene bruge, hvad der tilhører Herren, uden at betale ham den Tiende eller Leie, som han kræver, og hvilken med Rette tilkommer ham.

7) Naar skal denne Leie eller Tiende betales, og for hvor lang Tid? Den skal betales, naarsomhelst Du har nogen Indtægt, og hvert År naar Du indhøster din Avling. Dette er en evigvarende Lov, og vil komme til at blive gjældende for alle tilkommende Generationer.

8) Hvad skulle vi betale Tiende af? Af Alt, hvad vi eie, thi vi maae erindre, at vi ikke havde Noget, da vi kom til Verden.

9) Hvormange Gange skulle vi betale Tiende af vor Ejendem? Blot een Gang. Naar Nogen kommer ind i denne Kirke, er det hans Pligt at betale en

Tiendedeel af Alt, hvad han eier, og siden at betale en Tiendedeel af sin Indtægt eller af det, han fortjener. For Egempel, da A. kom ind i Kirken, eiede han 100 Rigsdaler. Af denne Sum var han pligtig til at betale 100 Rigsdaler i Tiende, og som en retskaffen Mand betalte han ogsaa denne Sum. Han havde altsaa 900 Rigsdaler tilbage. Ved Brugen af disse Penge fortjente han 200 Rigsdaler, hvilket Beløb er hans Indtægt, hvorfra han sylder 20 Daler i Tiende, og denne vil han ogsaa betale, med mindre han bliver uredelig og vil beroeve Gud, hvad der tilkommer ham. Dette kan maasee af Mange blive anset som et meget strengt Sprog, men det var netop paa samme Maade, at Herren talte til de gamle Israeliter, naar de ikke betalte deres Tiende, og dersom vi ikke betale vor Tiende, ere vi i denne Henseende ikke ulige gamle Israel.

10) Af hvilke fordere det, at de skulle betale Tiende? Af alle Mennesker. De, som med Beredvillighed og oprigtigen betale deres Tiende, ville derved sikre sig Guds Velbehag; „han vil være med dem i seg Gjenvordigheder, og i den syvende vil han ikke forlade dem.“ De ville blive Guds og Christi Venner, og Arvinger til Faderens Rige. De, som ikke ville adlyde Faderens Besaling, paadrage sig derved Guds Mishag, udelukke sig selv fra al Udgang til hans Nærværelse og standse den Haand, der vilde udgyde Velsignelser over dem. Herren er en Modstander til alle Saadanne. Lægger derfor dette Raad paa Hjerte: „Forlig Dig med din Modstander, medens Du er med ham paa Beien, at Modstanderen ikke skal overantvorte Dig til Ejeneren, og Du skal lastes i Fængsel. Sandelig siger jeg Dig: Du skal sette ikke komme ud derfra, forend Du betaler den sidste Hvid.“

11) Have vi nogen Åabenbaring an-

gaaende Tiende? Ja, i Lærdommens og Pagtens Bog, 107de Afdeling. Læser denne Aabenbaring alle S, som behjende Eder at være Hellige, og lader for Skams Skyld ikke for Fremtiden disse Ord undslippe Eders Læber: „Jeg har ikke vidst, at Tiendedoven var en staaende Lov i Kirken.“

12) Betale Alle, som kalde sig Hellige, deres Tiende? Nei, ikke Alle. Nogle betale redeligen al den Tiende, de skylder, og hoste Belsignelsen deraf. Der gives Andre, som betale en lidet Deel af deres Tiende, men hvilke ligesom Annanias og Saphira søge at besvige Herren for den øvrige Deel. Vi ville derfor paa det Indstændigste raade Alle til for Fremtiden at handle retsfærdig med Gud, og da vil han velsigne Eder, samtaabne Uvbei for Eder, saa at S kunne faae Midler til at blive hjemsamlede til Zion. Alter gives der Andre, som slet ingen Tiende betale. Disse søger at retsfærdiggjøre sig paa forskellige Maader, idet Nogle undskylder sig med deres Fattigdom, og Andre med, at de staae i Gjeld til deres Medmennesker. Saadanne skulde betænke, at Herren ikke fordrer Mere af dem, end hvad de kunne udhøre. Naar vi blot betrakte Sagen i timelig Hedsende, er det netop de Fattige, der fremfor alle Andre skulde adlyde Tiendedoven, paabedt de kunde gjøre Fordring paa denne Forjættelse: „Jeg vil mangfoldiggjøre dit Forraad, — jeg vil velsigne dit Brød og dit Vand og borttage Sygdom fra Dig.“ De, som ere i Gjeld, skulde ogsaa betale, hvad de skylder Herren; da ville de faae ham til Ven, og han vil staae dem bi i deres Trængsels Dage. Der er endnu en anden Klasse Individider, blandt hvilke der ogsaa ere Mange, som ikke betale Tiende, og det er dem, der ere rige paa denne Verdens Ting, men ere yderst fattige paa Herrens Aand. De kunne ikke betale Tiende, fordi

den vilde beløbe sig til en altfor stor Sum, og de kunne ikke have Raad til at ansee saa Meget. Saadanne skulde komme ihu, at der ikke er Noget, Herren straffer strengere end Misbrugten af hans Belsignelser, og de bør see sig vel for, at ikke deres Rigdomme tage Morgenrødens Vinger og flyve bort. Der findes ogsaa dem blandt de Ældste, som bestrebe sig for at undskynde dem, der ikke betale Tiende, idet de påastaae, at de ere saa fattige, at de ikke kunne gjøre det. Det være sagt til Alle og Enhver, at de, der ikke betale Tiende, ikke ere saa fattige paa Venge som paa Herrens Aand, og hvis de ikke opvagne fra deres sovnagtige Ligegyldighed og begynde at opfylde deres Pligter, vil Fattigdom blive deres visse Lod; de ville blive fundne uværdige til at regnes iblandt de Hellige, og de ville til sidst blive Apostater. Hører det alle S, som kalde Eder Hellige — alle Saadanne ville blive Apostater, siger Herren. Dette er en Indsamlings-Uddeling, og med nogle saa Undtagelser onste Alle, som behjende sig at være Hellige, at samles med Guds Folk i Zion. Der er ogsaa en anden Kjendsgjerning, som det vilde være godt at overveie, nemlig, at medens dette er en Indsamlings-Uddeling, ønsker Herren fun at indsamle dem, som ere oprigtige af Hjertet. De, der ikke handle i Oprigtighed for Herren, medens de ere her, ville heller ikke gjøre det der, medmindre de vilde omvende sig, thi om de ogsaa skulle komme til Zion, maatte de sikkerligen ogsaa tage sig selv med derhen.

Nogle kunde maasee indvende, at vi paa denne Maade betrakte Tiendedoven som Hovedsagen af hele Evangeliet, og ansee dens noiagtige Opfyldeste som den eneste Betingelse, der er nødvendig til Salighed. Vi svare: „Visselig ikke. Der er mangfoldige andre Pligter, vi maae opfylde, men vi ville tilføje, at de, som

neiagtig betale Tiende, ville ogsaa opfylde enhver anden Pligt, der henhører til Evangeliet, thi Pengeaffairer er en af de største Anstodsstene for Menneskene, og Pengejerrighed er en Rød til alt Dadt. Tiende kan betragtes som Guds Riges Indtægter, og naar det er saaledes, er det en Pligt, der paahviler enhver af dets trofaste Undersaatter at bidrage sin Andeel til dets Fornodenheder. Der er strevet: „Hvor Eders Liggendefæ er, der vil ogsaa Eders Hjerte være.“ Dette er en Sandhed, men vi ville ombytte Ordene, saa at de komme til at hedde, „Hvor Eders Hjerte er, der vil ogsaa Eders Liggendefæ være,“ thi dersom vi elste Guds Rige af vort ganse Hjerte, da vil det være Alt for os, og vi ville ikke alene være villige

til at betale vor Tiende, men til at opoffre Alt, hvad vi eie, og endog os selv, for at fremme dets Interesser.

Vi have maaske sagt Nok angaaende dette Punkt, idetmindste for Nærverende. Men inden vi slutte vore Bemærkninger, ville vi opmunstre de Hellige til for Fremtiden at betragte Opfylelsen af Tiendedloven ikke blot som en Pligt, men som et Priviliegium, thi naar vi betale vor Tiende og heller ikke forsommle de vigtigere Pligter, som Evangeliet paalægger os, ville vi sikre os Faderens, Sonnen og den Hellig-Aands Vensteb, og naar den Tid kommer, at vi ikke længere skulle tælles blandt Dødelige, ville de annamme os i de evige Boliger.

Jesus Christus.

(Fra „Millennial Star.“)

I blandt de store Mænd, som have udført Hovedrollerne i Verdens store Drama siden Adams Dage, er Jesus af Nazareth den største. Ifølge den almindeligt herstende Mening var han født af fattige Forældre, og blev opdragen af sin Fader Joseph, der lod ham oplære i det samme Haandværk, som han selv drev, nemlig som Lønniermand. Han kunde heller ikke godt være født paa noget simpelere Sted, end han var, ei heller kunde der have hersket større Dunkelhed angaaende hans tilsyneladende Herkomst, end der var Tilsædet med ham, og dog har han faaet et Navn paa Jordens, som aldrig vil blive forglemmt. Hans offentlige Løbebane varede kun henved halvfjerde Aar, og dog har han efterladt sig en mægtigere og varigere Indtryk end den største Pro-

phef, Philosoph, Kriger eller Konge, der ere blevne fremstillede i Verdenshistorien.

Jesus af Nazareth, der blev født af Maria, var Guds Søn. Det hellige Bæsen, som er Fader til alle Menneskersander, er ogsaa Fader til den Land, som besjælede Jesu Legeme. Dersor sagde han til den Maria, som han modte ved Graven: „Gak til mine Brodre og siig dem, at jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud“ (Joh. 20, 17.) Alle Menneskersander ere Guds Afskom, og Jesns er den Förstefødte. Af denne Grund kaldes han „Guds Skabelses Begyndelse,“ „den Förstefødte iblandt alle Guds Skabninger,“ „Morgenstjernen,“ „den Förstefødte iblandt mange Brodre“ osv., og dersor er der ogsaa strevet: „Naar han indfører

den Førstesøgte i Verden, siger han: „Og alle Guds Engle skulle tjene ham.“ (Hebr. 1, 6.) Jesus var hos Faderen, førend denne Verdens Grundvold blev lagt, og derfor kunde han med Rette sige til Pharisæerne: „Førend Abraham blev, er jeg,“ og til Faderen i sin Bon: „Herliggjor Du mig og nu, Fader, hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig, for Verden var.“

I Kraft af hans Førstesødselsret blev Jesus en Mægler mellem Gud og Menne-stene, og indtog den første Plads i den store Forlossningsplan. For at han kunde blive tilborlig stillet til det vigtige Hverv, som han skulle udføre paa Jorden, var det nødvendigt, at han fik et Legeme, der var passende for hans ophoede Mission, og derfor blev Gud Fader til hans Legeme, hvorfor han ogsaa kaldes „Guds enebarne Son.“ Dersor er Jesus „den Førstesøgte“ med Hensyn til Aanden, og den „Enebarne“ i Henseende til Legemet. Hvad vor aandelige Herkomst angaaer, ere vi Alle Guds Børn, og Jesus er vor øldre Broder, men efter vor legemlige Natur ere vi avlede af Mennesker, og vores Legemer ere af Jorden, jordiske, medens Jesu Tabernakel var af himmelf Oprindelse, da det eneste jordiske Element hos ham var det, han havde modtaget fra sin Moder Maria, og hvilket er det, der alene berettiger til at kalde ham „Menneskens Son,“ idet Navnet Menneske selvfolgelig bruges i udstrakt Betydning til at betegne hele Mennesketslægten.

I folge sin dobbelte Natur som Guds og Marias Son er han Christus, og Hensigten med hans jordiske Mission var at aabenbare den sande og levende Gud for Menneskene, at lære dem den sande Gudsdyrkelse, at gjøre den Forsoning, som var bleven nødvendig formedelst Fal-det, at overvinde Døden, Helvede og Djævelen og at blive Ophav til Liv og Sa-

liggiørelse for alle Guds Sønner og Dot-tre her paa Jorden. For at han skulle kunne bringe Mange iblandt Menneskene til Herlighed, maaatte han blive dem lig, og derfor „blev han ligesom Børnene gjort deelagtig i Kjød og Blod, paadet han formedelst Døden skulle gjøre den magtes-los, som havde Dødens Vælde, det er Djævelen.“ (Heb. 2, 14.)

Jesus Christus udførte den Mission paa Jorden, til hvilken han var blevet bestemt, førend denne Verdens Grundvold blev lagt, og formedelst hans trofaste Udførelse af dette. Hverd satte han et Exempel for alle sine Brødre, medens han ved sin fuldkomne Lydighed mod enhver af Guds Besatninger viste, at de ikke ere svære at opfylde, ligesom han derved bevisste for Gud, for Menneskene og de himmelske Hærskarer, at han var sit høje og hellige Kald værdig. „Han var forsøgt i alle Ting i lige Maade som vi, dog uden Synd. Han viste i sine Gjerninger, at han elstede Netsærdighed og hadde Uret,“ og dersor blev han „salvet med Glædens Olie fremfor sine Brødre,“ idet Gud gav ham et Navn, som er over alle Navne, og erklarede, at i dette Navn skulle alle Knæ bøje sig, deres i Himmelten, paa Jorden og under Jorden, og enhver Tunge skulle bekjende, at han var en Herre til Gud Faders Ere.“ Da han har lidt Døden for Alle, er han blevet Ophav til Saliggjørelse for alle dem, som ham lyde, og Ingen kan komme til Gud uden ved ham.

Enhver Aabenbaring, ethvert Bud, ethvert Princip, og enhver Belsignelse, som kommer fra Gud, meddeles Menneskene formedelst Jesum Christum. For at Menneskernes Bonner skulle kunne være antagelige for Gud, maaae de alle opsendes i Jesu Navn, da han paa Grund af sin Fødselskret, sin Bestikkelse og fuldkomne Trofasthed staar i Spidsen for sine Brø-

dre og er en Mægler mellem dem og Faderen, og denne Stilling vil han komme til at indtage igjennem al Ewighed. Den Aabenbaring, som Gud gav til Apostelen Johannes paa Den Patmos, blev given formedelst Jesum Christum, hvilket vi kunne læse i Joh. 1. 1. „Jesu Christi Aabenbaring, som Gud har givet ham, for at vise sine Ejendomme de Ting, som snart skulle skee, og han udsendte sin Engel og betegnede dem ved ham for sin Ejener Johannes.“ Saaledes er det ogsaa med Alt, hvad vor himmelske Fader har aabenbaret i disse sidste Dage. Alt er kommet formedelst Jesum Christum. Da Joseph Smith, det nittende Aarhundredes store Prophet, blev begunstiget med sit første himmelske Syn, i hvilket han saae baade Faderen og Sonnen, modtog han al den Undervisning, der meddeles ham, fra Frelseren, medens det Eneste, Faderen talte til ham, var disse Ord: „Dette er min elstelige Son, hør ham.“

Tro paa Jesum Christum er dersor aldeles nødvendig til Salighed, thi for det Første er det alene formedelst hans Forsoning, det er muligt at blive frelst, og for det Andet kan Ingen lære, hvorledes han kan faae Deel i Forsoningen. medmindre Jesus aabenbarer det. Tro paa Frelseren maa dersor nødvendigvis blive predilet for alle Folk, da den er selve Grundvorden til Menneskets Frelse, og enhver Ordinance, der udføres; enhver Pagt, der indgaaes, og enhver Institution, som oprettes, maa Alt skee i Jesu Christi Navn, for at det skal kunne være gyldigt. Det store Sidste-Dages Værk, der er allmindelig bekjendt under Navnet „Mormonisme“, men hvis rette Navn er Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er blevet paabegyndt og fortsættes under den Herre Jesu Christi Overopsyn, og han vil lede det, indtil det bliver fuldendt.

Fordelen de gamle Apostlers Vidnes-

byrd om, at Jesus lever, uagtet han dode paa Korset, havé vi ogsaa Vidnesbyrd af Mænd, som i vores Dage have set ham. Af et Syn, som Joseph Smith og Sidney Rigdon havde den 16de Februar, ville vi anfore Følgende: „Medens vi overveiede disse Ting, rorte Herren ved vor Forstands Øine, og de blevne opladte, og Herrens Herlighed omstinnede os; og vi saae Sonnenes Herlighed hos Faderens høje Haand, og annammede af hans Hylde. Og vi saae de hellige Engle, og dem, der ere helligjorte for hans Throne, tilbedende Gud og Lammet, og de tilbede ham igjennem al Ewighed. Og så, efter de mange Vidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig at han lever, thi vi saae ham hos Guds høje Haand, og vi hørte Rossten vidne, at han er Faderens Genbaarne, at ved og formedelst ham ere Verdenerne blevne til og stakte, og deres Indvaanere ere avlede som Sonner og Døtre af Gud.“ (Lærdommens og Pagtens Bog, 92de Uføring, 3die Stukke.) Dette er det Vidnesbyrd, som de Sidste-Dages Hellige bære for hele Verden, nemlig, at Jesus lever, og Enhver, som troer og adlyder ham, vil formedelst hans Aands Inspiration faae et Vidnesbyrd for sig selv om, at han lever.

Jesus er den eneste sande og retmæssige Konge for denne Jord, og da ingen af de nulevende jordiske Monarker have modtaget deres Myndighed fra ham, er deres Magt ikke retmæssig, og den vil blive tagen fra dem. Ikke destomindre er det de Helliges Pligt at adlyde Regjeringen og Lovene i det Land, hvor de boe, thi dette er Herrens udtrykkelige Besaling.

Tiden er imidlertid nær, da han, hvis Det er at regjere, vil komme og tage sit Rige i Besiddelse, og alle Folk og Herredommer ville komme til at høre og adlyde ham.

Den store Revolution, ved hvilken Jesus skal blive gjenindsat som Regent over alle denne Verdens Riger, er allerede begyndt, og han er selv Døphav til Værket. Han har selv nedlagt Spiren til sit Rige. Dette Værk er bekjendt for Verden under Navnet „Mormonisme,” og fra den vil den ypperligste Regjering, som Verden nogensinde har set, udville sig — en Regjering, der vil blive mægtig, universal og guddommelig. Selv medens dette Værk var i sin første Barndom, har det udført Undere, og dog er dette blot en Skygge af det, som det vil komme til at udføre. „Mormonismen” har en indre Kraft, hvorved den voger i Storhed og Magt med en for Verden frugtlig og ustændelig Hurtighed. Alle Slags moralste og physiske Vaaben, som Menneskene have funnet opfinde, ere forgjøves blevne anvendte mod den. Undertiden har det for menneskelige Øine set ud, som dens Undergang var uundgaaeligt, og Verden begyndte allerede at juble derover, men den har bestandig udstedt gjennemgaaet enhver Forfølgelse, og har ikke tabt Andet end det, der var til dens Fordeel

at blive af med. Det, som kan b:staae, voxe og blomstre tvertimod alle menneskelige Anstuelser, maa være af guddommelig Oprindelse, og dette er den for Verden sjulte store Hemmelighed i „Mormonismen.”

Dette er en kjendsgjerning, som enhver Sidste-Dages Hellig er fuldkommen bekjendt med, og det er Overbeviisningen om, at Herren styrer dette Værk, der ansporer Guds Folk til trofast at stride for samme. Dersom jordiske Krigere kunne være villige til at gaae Doden imode for deres Konge og Fædreland, hvormeget mere skulle ikke vi være beredvillige til trofast at kjæmpe for Jesu Christi Sag, da vi ere visse paa Seiren. Der er et stort Værk at udføre, nemlig at bringe en heel Verden til at underkaste sig dens retmæssige Konge, at faae opsogt Israels kongelige Sæd, og al Ugudelighed udryddet fra Jorden, medens det menneskelige Samfund skal blive gjenfødt, Sandheden komme til at triumphere og et Folk helligjort og beredt til at møde Kongernes Konge, Faderens Genbaarne og vor elstelige Broder, den Herre Jesum Christum.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Octbr.

Jernbanen over Sletterne i de Forenede Stater.

(Fra „Millennial Star.“)

Vi antage, at det vil glæde de Hellige at faae høre Noget om den Hurtighed, med hvilken Arbeidet paa Jernbanen over de øde Sletter i de Forenede Stater strider frem, og dersor ville vi optage følgende Linier fra „New York Herald“:

„Omaha, den 2den September 1867. Jernbanen er nu færdig paa en Strækning af fire hundrede og tredtsindstyve (engelske) Mile, og man antager, at den om en Maaneds Tid vil blive færdig heelt op til Klippebjergene, altsaa paa en Strækning af fem hundrede og halvfjerdsindstyve Mile.“

Denne Nyhed maa være sørdeles opmuntrende for dem, som agte at emigrere til næste Aar, og for alle de Hellige i Adspredelsen, der længes efter Udfrielse fra Trældom. Herren arbeider i Sandhed kraftigen for sit Folks Forløsning og for Be-fæstelsen af det Rige, hans Born skulle arve. Hvorfor er dette store Foretagende blevet paabegyndt, og hvorfor paaflyndes det med en saa beundringsværdig Hurtig-hed? Fordi Herren har virket paa Menneskenes Hjerter og bevæget dem til at arbeide for ubevidst at udføre hans Hensigter. Han har plantet sine Hellige mellem Bjergene og bevaret dem som et førstilt Folk, indtil de ere blevne stærke nok til at haandhæve deres Rettigheder og forsvare den Regjeringssorden, som han har aaben-baret for dem trods al Modstand. Det ene Aar efter det andet har han ladet en Deel af sine Uddelte samles fra fjerne Lande for at styrke Zion, og dette er steet-uden at Landets Hjælpefilder ere blevne udtomme. De Ugudelige, som vilde glæde-sig i hans Folks Ødelæggelse, har han holdt borte formedelst de store Banseligheder og de utallige Farer, der ere forbundne med den lange og besværlige Reise til Utah-vide Dale.

Herren har forjættet formedelst sine gamle Propheter, at han i de sidste Dage-vil paaflynde sit Værk i Retfærdighed, — at han vil gjøre et forkortet Arbeide paa Jorden, — at han vil samle sine Børn langtfra, og at de skulle „komme hasteligen og let.“ Og nu, da de formedelst „Jakobs Guds mægtige Arm“ ere blevne stærke,“ og ere forberedte paa den Strid med Verden, som nødvendigvis maa komme, har han virket paa Menneskenes Hjerter og arbeidet iblandt Nationernes Raad, indtil denne alene havde undfanget den Idee at forene Atlanterhavet med det stille Hav ved Færnbæner, men ogsaa i Virkeligheden besluttet sig til at udføre dette Foretagende, der fremflyndes med en Kraft, en Hurtighed og et Held, som man hidindtil endnu-aldrig har hørt Mage til.

De Helliges Indsamling fra alle Kanter paa Jorden vil herefter blive udfort: med Lethed i Sammenligning med den Maade, paa hvilken man tidligere reiste. Dampssibe ville med Hurtighed føre dem fra den ene Havn til den anden, medens de siden endnu hurtigere kunne reise med Færnbæner fra Atlanterhavet til det stille Hav, saa at Alle, som ønske det, kunne „gaae op til Herrens Bjerg og Jakobs Guds Huus, at de kunde lære om hans Veie og vandre paa hans Stier.“ Anlæggelsen af denne Færnbane over de øde Sletter vil ogsaa paa andre Maader være til Gavn for Guds Folk. Formedelst dette Foretagende vil Verden blive aabnet for dem som et Marked for deres Produkter, og dette vil anspore dem til med fornyet Over at-lægge sig efter Agerbruget og at fabrikere Alt, hvad der kan bidrage til at gjøre Livet behageligt. Andre Nationers og Klimaters Frembringelser ville ogsaa blive lettere at erholde, da de Monopoler, som Spekulanter have indført, ville blive af-slæfede, og Alt vil bidrage til de Helliges Fremvæxt og Udvikling som en Nation.

De, som lige fra Begyndelsen have forudsagt „Mormonismens“ hurtige Falb, have i Færnbænen over Sletterne fundet et nyt ufeilbart Baaben, der skal give den Dødsstødet. Hvor besynderligt er det ikke, at „Mormonerne“ fremfor andre Menne-ker skalde ønske saa meget at see dette Foretagende fuldendt saa snart som muligt, nogenfor man venter, at netop dette vil blive deres Ødelæggelse. Fra alle Lande ville uden Twivl Mange, som ikke ere af vor Tro, besøge Utah, og iblandt dem vil der rimeligvis være Nogle, der ønske vor Tilintetgjørelse, men vi frygte ikke for Udsfaldet.

Den Nettenkende og Sandhedskjærlige vil saae saa meget Beundrings- og Efter-lignelsesværdigt at see, at Mange ville kaste deres Lod i Vægtskaalen til vor For-deel, og de, som reise igjennem, ville ikke have Andet end Gudt at fortælle om os, medens den Idesindede og Fordærvede vil være magtesløs og uskadelig. „Mormoniøsmen“ lever endnu til Trods for alle de Anstrengelser, som ere blevne anvendte for at tilintetgiøre den, og Aarsagen hertil er, at den er af Gud, af hvilken Grund den ogsaa fremdeles vil vedblive at blomstre og stride fremad, indtil den opnaer dens høje Bestemmelse at blive den ledende og styrrende Magt iblandt Nationerne. Gud har bevaret den, indtil den er blevne i stand til at forsvarer sig mod Verden, og nu aabner han Veien for alle Nationer, saa at de kunne komme og see dens Skjønhed, modtage af dens Belsignelser og føle dens Kraft.

Vi ere taknemmelige mod Gud for hans Godhed, idet han „baner Vej gjen-nem Ørkenen“ for sit Folk, og vi stue med Glæde fremad til den Tid, da dette Ar-beide er blevet færdigt, samt lykkenste de Hellige i Adspredelsen for de Nyheder, vi høre angaaende den beundringsværdige Hurtighed, med hvilken Arbeidet paa Fern-banan over Sletterne fremstyndes.

Nordplat-Stationen og Fernbanen over Sletterne.

Følgende er et Uddrag af et Brev fra en Correspondent til „New York Times“:

Flecken Nord-Platte er en sjøn Prøve paa de Settlementer, som saa hurtigt springe frem langs den nye Reiseroute i Westen. Den er for Nærværende Stedet, hvor de Passagerer, der skulle videre vest-over, stige af Fernbanen, og er Udgangspunktet for dem, der agte sig til Denver og Californien. For nogle Uger siden fandtes der ikke et eneste Huus der paa Stedet, hvorimod der nu er over hundrede Saadanne, af hvilke dog næsten alle blot bestaaer af Hytter, som ere blevne opførte i Hast, men imidlertid er der dog ogsaa et godt bygget og vel indrettet Hotel. Netop nu er der paa Grund af Indianernes Plyndringer paa Sletterne og Reisens Afbrydelse en Masse Fragtgods opphobet samt en Mængde Passagerer sam-leve i Nord-Platte. I blandt dem, der saaledes ere blevne standsete paa deres

Reise vestover, findes der nogle agtværdige Personer, og deriblandt de Forenede Staters Dommer i Denver-Distriket, men den langt overveiende Deel af denne blandede Menneskehob bestaaer af Bovehalse, som tilbringe Tiden med Spil af alle Slags, fra Kortspil indtil „Keno“ og „Faro.“ Dag og Nat hersker der en uaf-brudt Sto i „Salonerne,“ og Pengesummer, der variere mellem fem og indtil halvtredsindstyve, ja endog indtil hundrede Dollars, gaae fra den Ene til den Anden med en Hurtighed, der maa forbause Enhver, som ikke er vant til den Sorglosched, det vilde Liv paa Sletterne medforer. Idag er det første Numer af „the Frontier Index,“ et Ugeblad, ud-kommen i Nord-Platte. Det er en lidt men livlig Avis, og dens første Udgivelse udmærkedes ved Nærværelsen af nogle Medlemmer af Senatet, hvilke tilfældig-viis vare der paa en Lyttour.

Vi forlode Nordplatte henved Kl. 9

imorges, og Toget naaede den nuværende Ende paa Jernbanen ved Middagstid. General Augur med to regulaire Compagnier Cavalleri og to af Pawneesstammen, der var afsmønstrede og tilhørte et Regiment, som kommanderedes af Major North, der var en erfaren Mand med Hensyn til Afsairerne paa Sletterne, ventede der paa General Shermans Ankomst for at drage videre til Forterne McPherson og Laramie. De modtoge deres høje Gjæster med al mulig Øpmærksomhed, og forskaffede et Feltlazaret for at føre Damerne til Leiren i, medens de tilbode de Øvrige i Selstabets med Senator Chauler i Spidsen en tilstrækkelig Esforce. Derpaa begav Nogle sig tilhest til „Hoiene,” der laae et Par Mile fra Leiren, medens de Øvrige gik hen for at see Arbeidet paa Jernbanen.

Dherrer Casement, som have paataget sig denne Deel af Jernbanen, ere begge unge Mænd, og de udføre det Hverv, de have paataget sig, med en Kraft, som hidindtil ikke har fundet sin Lige i Jernbanernes Historie, hverken her eller i noget andet Land. Naar man hører, at der paa en eneste Dag nedlægges to Mile Jernbane, og det i en Egn, der ligger saa fjernet fra de Steder, hvorfra Materialierne maae hentes, er det vel Umagen værd at erknydige sig om, hvorledes det bliver udført. Skinnerne blive forte fra Omaha til Grøndsen paa almindelige Banevogne, og derpaa blive de læssede paa mindre Vogne. To Afdelinger Arbeidsfolk ere udtagne til dette Arbeide, og naar en af de smaa Vogne er paalæsset, saavel med et vist Antal Skinner, som

med en Deel Spiger og Træmaterialier, bliver den trukken af Heste hen til det Sted, hvor Jernbanen slutter. Derpaa tage tre eller fire Mand Blads paa hver sin Side af Vognen, og enhver af dem tager sin Skinne, som han lægger i Sporene paa de i Forveien nedlagte Slippers. Andre Arbeidere følge efter med store Hammere og fastnagle Træmaterialierne, medens andre fastspigre Skinnerne til de nedlagte Slippers. Store Flokke Arbeidere ere et godt Stykke i Forveien for at grave og nedlægge Træmaterialierne, medens Andre følge bagefter for at jernne Forden og syde op mellem Sporene. Paa Grund af den beundringsværdige Hurtighed, med hvilken Banen bliver lagt, maae uundgaaelig de, som ikke have seet Arbeidet, troe, at det maa være meget daarligt udført, men det er aldeles ikke Tilsældet. Vi have idag hjort to og en Hjerdedel Mill af Banen, hvoraf en Deel var lagt igaar, og denne er lige saa god som de fleste af Banerne i Østen. Paa de tre hundrede og halvtredsindstyve Miles Jernbane fra Missourisoden og vestover har der siden den blev lagt ikke været andre Reparationer, end saadanne, som i Almindelighed behøves paa enhver Sporvei. Det er en Selvfolge, at det vilde være umuligt at anlægge en saa lang Jernbane i saa fort Tid uden i et ganste fladt Land, og da dette netop her er Tilsældet, seer det næsten ud til, at Forsynet har dannet dette Fastland saaledes i det Diemed, at dets østlige og vestlige Kyster fulde komme til at staae i Forbindelse med hinanden ved Jernbane-Linier.

Octbr. 1840.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Side 366.)

Det glæder mig at kunne underrette Eder om, at vi have det godt her paa Stedet, og at der hersker en bedre Hælbred iblandt de Hellige end tidligere, og paa Grund af den nuværende ubetydelige Sygelighed i Sammenligning med den, der herskede forrige Aar, slutter jeg mig til, at denne Egn i Fremtiden vil blive et sundt Sted. For Nærvoerende er der henved 3,000 Indbaanere i Nauvoo, og Folket kommer hertil daglig. Flere Stave ere blevne oprettede i forskjellige Dele af Landet, og disse ere i en trivelig Fortsatning.

Levnetsmidlerne ere nu meget billigere, end dengang I reiste herfra. Meel kostet henved 4 Dollars pr. Barrel, — Mais og Kartofler henved 25 Cents pr. Bushel, og Prisen paa andre Ting staar i Forhold hertil. Der har været en rig Høst overalt i de Forenede Staeter.

I ville bemærke gennem „the Times and Seasons,” at vi staae i Begreb med at bygge et Tempel til vor Gudsdyrkelse her paa Stedet. Det gjøres nu Forberedelser dertil. Hver tiende Dag bliver anvendt af Brodrene til Steenbrydning osv. Vi have i dette Dimedet sikkert os et af de yndigste Steder i Landet. Det antages at blive betydeligt større end Templet i Kirtland, og mere pragtsuld, hvilket upaatvivleligt vil vække Opmærksomhed blandt Jordens Store.

Vi have indsendt et Andragende til Legislaturen angaaende Staden Nauvoos Inkorporation og om Tilladelse til at oprette en Læreanstalt, og jeg tænker, det snart vil gaae igjennem.

Ligeledes vil jeg underrette Eder om min Faders Dod, hvilken Begivenhed, om end smertefuld saavel for hans Fa-

milie som for Kirken i Almindelighed, var dog hans beseglende Bidnesbryd om Sandheden af Herrens Værk Aarsag til megen Glæde. Broder Hyrum bliver hans Eftertræder som Kirkens Patriark isoflge hans sidste udtrykkelige Ønske og Besignelse.

Flere fremragende og ansete Personer ere indtraadte i Kirken og have viist Lydighed mod Troen, og det glæder mig at kunne underrette Eder om, at Vækret udspreder sig hurtigt paa dette Fastland. Nogle af Brodrene ere nu i New Orleans, og vi ventet en stor Indsamling fra Syden. Jeg har havt den Glæde at modtage henved hundrede Brodre, som ere ankomne med Eldste Turley. Jeg er blevet underrettet om, at de Øvrige have standset i Kirtland, da de ikke havde Midler til at komme længere. Jeg troer ikke, at de, som ere komne hertil i dette Esteraar, have taget den bedst mulige eller mindst bekostelige Wei. De fleste af Brodrene have faaet en eller anden Beskjæftigelse, og det seer ud til, at de ere ganste godt tilsfærdse, samt at de ere vilsige til at lytte til Raad.

Brodrene Robinson og Smith have nylig faaet Brev fra Eldste Kimball, Smith og Woodruff, hvorved vi ere blevne underrettede om, at Herrens Værk er begyndt i London, hvilket jeg er glad ved at høre. Ligeledes er jeg blevet underrettet om, at der er blevet sendt Eldster til Australien og Ostindien. Jeg ønsker, at det Samme maa stee overalt, hvor det lader sig gjøre, og at I sende Evangeliet til saa mange Steder, som I muligvis kanne, inden I forlade Englænd.

Elskelige Brodre! I maae for en Deel kunne forstaae mine Øslelser, naar

jeg beiragter det store Værk, som nu ruller fremad, og jeg overtaenker det Forhold, jeg staer i til samme, medens det udspredes til fjerne Lande, og Tusinder annamme det. Jeg kan nogenlunde fatte det Ansvar, der paaholder mig, og at jeg storligen trænger til Bistand ovenfra og behover Bisdom fra det Høje, paadet jeg kunde blive istrand til at lære de Hellige, der nu ere blevne et stort Folk, Netsær-dighedens Grundsætninger, og lede dem overensstemmende med Himmelens Villie, saa at de kunde blive fuldkommengjorte og beredte til at møde den Herre Jesu Christus, naar han viser sig i sin Hellighed. Kan jeg stole paa at have Eders Forbrenner til vor himmelste Fader, og kan jeg være sikker paa, at alle mine Brodre og Søstre i England (hvilke jeg eller, skjønt jeg ikke har set dem) bede for mig, paadet jeg maatte kunne undslippe alle Satans snedige Anslag, overvinde enhver Vanstelighed og være istrand til at lede dette Folk saaledes, at det kunde komme til at nyde de Belsignelser, som ere i Behold for de Netsærige? Jeg beder Eder om dette i den Herres Jesu Christi Navn.

De Hellige erindre, at store Ting beroe paa deres personlige Bestræbesser, og at de ere kalbte til at være vore og den Hellig-Aands Medarbeidere i Udsørelsen af det Sidste-Dages store Værk, og i Betragtning af sammes Størhed, dets Belsignelser og Hellighed, bor de ikke alene begrave, men ganste udrydde al Egoisme, og derimod lade Kjærlighed til Gud og Menneskene faae Overhaand, saa at de kunde komme til at ligne gamle Enoch og begribe alle Ting, baade det Nærverende, det Forbigangne og det Til-kommende, samt oynaae enhver Maade-gave, ventende paa den Herres Jesu Christi Tilkommelse.

Det Værk, med hvilket vi i Forening

ere bestjæstigede, er ikke af noget almindeligt Slags. De Hjender, vi have at kjæmpe mod, ere listige og behænlig i deres Bevægelser; det sommer sig dersor os at være forenede i vore Bestræbesser og stedse at lade en god Forstaelse herske iblandt os indbyrdes. Da skulle vi med den Almagtiges Hjælp gaae fra Seier til Seier; vi ville faae Kraft til at overvinde vores Eldensstabber, og vores Fordomme ville forsvinde; der vil ikke blive Plads for Had i vores Hjerter; Lasten vil sjule sit hæslige Hoved, og vi skulle nyde Himmelens Bisald og blive anerkendte som „Guds Sonner.“

Lader os vise i vores Gjerninger, at vi ikke leve for os selv, men for Gud, thi dermed ville vi opnaae de største Besignelser baade for Tid og Evighed.

Jeg antager, at Læren om „Daab for de Døde“ allerede har naaet Eder, og at det maaske kan have fremkaldt adskillige Betragtninger i Eders Sind. Jeg kan ikke i dette Brev give Eder al den Oplysning, I kunde onse angaaende dette Emne, men frasæt den Kundstab, vi kunne hente fra Bibelen, vil jeg sige, at det var praktiseret af de gamle Hellige, og Paulus bestræber sig for ved Hjælp af samme at bevise Læren om Opstandelsen, og siger: „Hvad monne de ellers gjøre, som dobes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? Hvi dobes de da for de Døde?“

Jeg fremsatte denne Lære først offentlig, da jeg holdt Litprædikenen over Bror Seymour Brunson, og siden har jeg givet Kirkens Medlemmer en almindelig Undervisning angaaende dette Punkt. De Hellige have ret til at blive dochte for dem af deres Paarørende, som de troe vilde have annammet Evangeliet, hvis de havde haft Anledning til at høre det, og hvilke have annammet det i Landeverdenen formedelst dets Prædiken af dem,

som ere blevne sendte til dem i Fængslet. Uden at jeg udvilket dette Emne videre, ville I uden Twivl see dets Skriftmæssighed og Hornuftighed, og det viser maa-
stee, at Jesu Christi Evangelium har en videre Udstraækning end den Nogle have forestillet sig. Men da Udsærelsen af denne Ordinance henholder til dette Sted, er det ikke nødvendigt at udvile den omstænde-
lig. Nagtet det altid glæder mig at give al den Oplysning, jeg kan, tillader dog Nummet mig det iffe nu.

Vi have for nogle Dage siden faaet Brev fra Eldste Hyde, som nu er i New Jersey, og forventes at afgaae til England, saasnart Eldste Page naær ham. Han ønsker at vide, om omvendte Jøder skulle reise til Jerusalem eller komme til Zion. Jeg ønsker derfor, at I skulle underrette ham om, at omvendte Jøder maae komme hid.

Hils alle Brodrene og Søstrene, og siger dem, at det skalde have glædet mig at komme over til England for at see dem, men jeg er bange for, at Omstæn-
dighederne ville forde, at jeg maa for-
blive her i nogen Tid; derfor beder jeg dem indstændigen om at komme og see mig. Jeg forbliver, elstelige Brodre,
Eders hengivne

Joseph Smith.

Mandag den 19de. Parley P. Pratt tilligemed Familie ankom til Manchester og fortsatte Udgivelsen af „Stjernen.“

Br. Orson Pratt har nylig udgivet en Pamphlet under Navn: „En interes-
sant Beretning om flere mærkværdige Sy-
ner og nogle for nylig opdagede gamle ameri-
kaniske Optegnelser,“ hvilket Skrif ud-
gør 31 Sider og giver en kortfattet Skil-
dring om Kirkens Øpløft.

(Fortsættels.)

Nyheder.

Sverrig. Hungersnød i det nordlige Sverrig. Høsten i Norrland tegnede i For- og Mellemsommeren meget godt, og der var derfor stor Glæde hos denne Landsdeels gjennemgaaende meget fattige Befolknings; men den tidlig indtraadte Mattefrost har saa at sige aldeles tilintetgjort Høsten, og Befolkningen imodeser derfor en grændseløs Elendighed. Af et Brev fra Haparanda af 3de f. M. med-
deles „Aftonbladet“ Folgende: „Høsten er kommen, og hvilken Høst! Folket siger med mørkt Sind: Sikert ville Mange døe i Vinter! Udsigten til, at en Mængde Mennesker skal døe af Sult, er unegtelig uhøggelig.“ Et Brev fra Umeå til samme Blad hedder det: „Noden i Westerbottens Len synes for den tilstundende Vinter at skulle blive høist truende. Lensbestyrelsen har allerede indgivet til H. Majestæt et Andragende om at erholde et Bidrag af Staten til at opførsle Korn og Meel; men Staten kan ikke yde saa Meget, som der behøves, og den private Vel-
gjørenhed maa anmodes om hurtig Hjælp i stor Stil, hvis ikke Tusinder af Menne-
sker i Vinterens Løb skulle sulte ihjel.“

England. Choleraen er optraadt i Køln med ikke ringe Hestighed og har udbredt sig over hele Byen. Den 7de f. M. indtraf 31 Sygdomstilfælde.

Frankrig. Det fremgaaer af Udtalelserne i den franske Presse, at Stem-
ningen i Frankrig efter nærmer sig til den Ophidselse, der hersede under den lugem-

burgste Conflict. Under 19de September strives fra Paris: „Efterretningerne om militaire Forberedelser blive Dag for Dag hyppigere. Idag erfares, at Indenrigsministeren i en Rundstrivelse til Präfectorerne og Underpräfectorerne har tilkjendegivet dem, at de Tropper, som ligge i Garnison i deres Departementer eller Distrikter, i Winterens Løb skulle deelte i krigske Øvelser, og at de efter Evne skulle fremmedem. I Meudon fortsættes Skydeøvelserne baade med den lille Kobberkanon og en ny stor Revolverkanon.

S p a n i e n. En interessant Belysning af Tilstanden i Spanien gives i en Correspondance fra Paris til „Times“, der figes at hidvore fra en Ven af den spanske Regjering, og saaledes vel tor ansees for paalidelig. Narvaez lader de „amnesterede“ Insurgenter grib i Tusindvis og transportere til Filippinerne eller til det pestbesængte Fernando Po. Fra Katalonien ere allerede 7 a 800, hvoriblandt Alcalden og Medlemmer af det moderate Parti, blevne deporterede. For nogle af disse ere deres Venner gaaede i Forbon, for at de kunne blive sendte til de kanariske Øer eller et andet Sted med et mindre usundt Klima, men forgives; thi Regjeringen vil være fri for dem og ikke fødre dem i for lang Tid.

I t a l i e n. I Italien hersker der fremdeles en betydelig Uro og Spænding. Ifølge en Correspondance til Bladet „Italia“ (i Neapel) stal allerede en Mengde garibaldiske Fristarer i smaa Afdelinger have listet sig ind i det pavelige Territorium til Trods for de italienske Troppers Narvaagenhed. Den pavelige Regjering stal have concentreret sin militaire Styrke ved Otricoli.

Ifølge et Telegram af 24de September til Aftenmoniteuren er Garibaldi paa Besaling af den italienske Regjering bleven fængslet i Asinalonga, idet han stod i Begreb med at overstride den romerske Grænse.

A m e r i k a. Efterretningerne om de indre Tilstande i de nordamerikanske Fristater lyde temmelig betenkelige. Kampe mellem Hvide og Sorte synes at høre til Dagens Orden. I Washington og Tennessee er der nylig forefaldet en forbittret Kamp mellem de to Partier, i hvilken flere Personer blevne saarede, og man imodesaae yderligere Uroligheder. Noget Lignende berettes fra Richmond, hvor Negrene havde angrebet Politiet, og Nordenen var steget i en sådan Gråd, at Tropperne havde faaet Ordre til at berede sig til Angreb.

Blanding.

F o r l i s t e S k i b e. Ifølge en Bekjendtgørelse fra Bureau Veritas i Paris er Antallet af de i afgigte Juli Maaned totalt forliste Skibe 167, hvoraf 68 engelske, 25 norske, 22 amerikaniske, 14 franske, 8 danske, 8 preussiske, 6 hollandske, og 16 af forskellige andre Nationer. Antallet af de i Juli Maaned undergaaede Dampslike er 10; 13 Skibe erklæredes for Bræg, og Antallet af de Skibe, som paa Grund af manglende Efterretninger om dem formodes forliste med Mand og Muus, udgjor 14. Det samlede Antal af undergaaede Skibe fra 1ste Januar til 30te Juni var

1517; naar dertil foies de 167 i Juli, er det: 1684 fra 1ste Januar til 31te Juli 1867. For den samme Periode i 1866 var dette Antal 1659. Altsoa giver 1867 en Forøgelse af 25.

I folge Reorganisationsplanen for den franske Armee vil denne til næste Foraar komme til at bestaae af 1,100,000 Mand, nemlig en aktiv Armee paa 500,000 og en Reserve paa 600,000 Mand, og denne 5 Armeekorps. Bevæbningen skal bestaae af 600,000 Chassepotgeværer, 500,000 til Bagladevaaben omdannede Geværer og en Reservebeholdning af 300,000 Geværer. Om ogsaa disse ere Bagladegevær siges ikke.

Den russiske Flaade i Østersøen bestaaer for Dieblisset af 81 Slike med til sammen 492 Kanoner, 112,637 Læster drægtige og med Dampmaskiner af en samlet Styrke af 22,660 Hestes Kraft. Af disse 81 Slike ere 24 Pandserstibe, af hvilke 2 Fregatter paa henholdsvis 24 og 14 Kanoner, 3 svømmende Batterier, hvert paa 25 Kanoner, 6 Corvetter, paa hver 7 a 8 Kanoner (under Bygning), 10 Monitorer med hver 1 Taarn, forsynet med 2 Kanoner, og 3 Monitorer med hver 2 Taarne, af hvilke 2 under Bygning. De andre til Østersøsladen hørende Slike indebefatte 7 Skrue-Liniestibe, 8 Skrue-Fregatter, 6 Hjul-Fregatter, 12 Hjul-Corvetter og 13 Kanonbaade. Til denne Flaade maa desuden henregnes 2 Skrue-Transportstibe, 18 Seil-Transportstibe, hørende til Krigshavnene Kronstadt, Sveaborg og Neval, samt 32 smaa Hjul- og Skrue-Fartsier. Det russiske Marine-Budget til Øvelsesstogter og Exercits i 1867 beløber sig til ikke mindre end 66,678,460 Frs., hvoraf 56,523,151 Frs. ere de ordinære Udgifter, og 10,049,309 extraordinaire.

Innehold.

Side.		Side.	
Mogle Ord angaaende Tiende	1.	Nordplat-Stationen	10.
Jesus Christus	5.	Joseph Smiths Levnetsbok (fortsat) .	12.
Nedaktionens Bemærkninger (Jernbanen over Sletterne i de Forenede		Nyheder	14.
Stater	8.	Blandinger	15.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontoirer.

København.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. C. Bording.